

OBSAH

EDITORIÁL

Úcta a česťnosť

ČÍM ŽIJEME

Euroscola- Štrasburg 2018

Valentínska kvapka krvi

Informatika naostro

Masterclasses

PyCon

Lyžiarsky výcvik

Fantastický úspech našich maturantov

Prednáška o holokauste

Stredoškolská odborná činnosť

Návšteva galérie Jána Kulicha

Stavanie Mája

NA PULZE DOBY

Marec- mesiac knihy

MLádež a knihy

Načo je knižka, keď nemá ani obrázky

Sme za slušné Slovensko

SÚŤAŽILI SME

Cesty za poznaním minulosti

Moja najkrajšia spomienka

Národ, ktorý zabudne na svoju minulosť, nemá budúcnosť

S mierom a slobodou sa nemožno zahrávať, dve vojny stačili

Nevymením ťa za nič na svete

Štúrov Zvolen

Olympiáda v anglickom jazyku

Šachová súťaž

Športové súťaže

Arsenal - United

KEĎ NÁS KOPNE MÚZA

Príbeh na pokračovanie

Na začiatku leta

ZABAVME SA

Vtipy zo školy

EDITORIÁL

Milí čitatelia,

dovoľte mi, aby som sa s vami podelila o pár myšlienok na tému úcta a česťnosť.

Žijeme v 21. storočí a musím povedať, že ľudia sme rôzni. Niektorí sú srdeční, iní zase závistliví. Ale dovoľm si tvrdiť, že väčšine ľudí 21. storočia chýba úcta a česťnosť.

Existuje mnoho príkladov neúctivého správania, napríklad nás, mladých. Množstvo mladých ľudí neuznáva žiadne reálne autority, nevieme si určiť hranice, nerešpektujeme starších a skúsenejších, ovládajú nás sociálne siete. Berieme si príklad z ľudí, ktorých ani nepoznáme. Ale povedzte mi, kam zmizla úcta.

Úcta k rodičom, ktorí nás vychovali a sú ochotní pre nás obetovať všetko. Úcta k profesorom, ktorí sa nás snažia vzdelávať alebo úcta k starším, ktorí zažili už v živote všeličo. Kam to všetko zmizlo? Zabudli sme na morálne hodnoty? Na to, čo je správne? Nevie. Absolútne neviem, čo nás k takémuto správaniu vedie. Možno je to len chuť zapadnúť do tohto sveta. Ale čo tak sa tomu vzoprieť. Ukázať svetu, že aj s úctou sa dá žiť. Možno to stačí len skúsiť.

Nuž a druhá deficitná vlastnosť ľudí 21. storočia je česťnosť. Aby som nehrešila len nás mladých, tak si dovoľm tvrdiť, že táto vlastnosť chýba najmä dospelým a hlavne tým, ktorí by nám mali ísť príkladom, počnúc našimi politikmi a pokračujúc všetkými ostatnými ľuďmi v spoločnosti, ktorí vedome alebo nevedome formujú našu osobnosť.

Kde je tá česťnosť, ktorú nám stále sľubujú? Oplatí sa nám ju ešte hľadať? Podľa mňa áno. Určite sa to oplatí. Lebo kto iný nás zachráni, keď nie my, sami? Len my, mladí ľudia, môžeme tento svet zmeniť. Môžeme ho zmeniť naším nesúhlasom, naším názorom. V nás je sila všetko zmeniť.

A čo som vám týmto chcela povedať? Možno len toľko, aby sme skúsili byť konečne ľuďmi, takými tými dobrými ľuďmi, s dobrou dušou a snahou ctíť si ľudské hodnoty. Veď nežilo by sa nám tak lepšie?

ČIM ŽIJEME

Euroscola- Štrasburg 2018

1. Čo je projekt Euroscola?

Je to výnimočný projekt s príležitosťou pre študentov stredných škôl, aby na vlastnej koži zistili, aká je európska spolupráca a čo všetko to obnáša. Každý rok sa stretne okolo desaťtisíc žiakov stredných škôl zo všetkých členských štátov.

2. Kedy sa to vlastne odohralo?

Z Detvy sme odchádzali už 20. 3., v utorok a naspäť sme sa vrátili 23. 3. v piatok.

3. Ako prebiehala návšteva parlamentu?

Keď sme ráno prišli do parlamentu, prebehla rýchla kontrola a rozdelenie do skupín a následne sme sa presunuli do hlavnej miestnosti, kde sa to začalo. Prvý bod programu bol videohovor s ministerkou vzdelávania, kultúry a športu, následne sa každý členský štát odprezentoval. Mali sme spoločný obed a neskôr zadelení do menších skupín sme rozoberali problémy sveta, čo sa neskôr odprezentovalo v hlavnej miestnosti. Nakoniec prebehla súťaž a oficiálne ukončenie.

4. Najzaujímavejšie veci/pamiatky, ktoré ste videli?

V stredu sme navštívili krásne francúzske mesto Štrasburg, kde sme strávili celý deň. Navštívili sme pozoruhodnú rímskokatolícku katedrálu Norte Dame, prešli sme si aj menej známe Passage Georges Frankhauser, námestie Kléber a časť z La Petite. Mali sme možnosť nakúpiť si aj veľa suvenírov. Vo štvrtok, cestou späť na Slovensko sme prenocovali v Mníchove. V Mníchove sme sa tiež zastavili v meste a mali sme možnosť pozrieť si pár zaujímavých pamiatok, ako napríklad Michaelskirche, Glockenspiel im Rathausurm, Hofbräuhaus Munchen a nakoniec sme videli Allianz Arénu.

5. Aký je váš celkový dojem?

Veľmi sa nám všetkým páčilo, veľa sme toho zažili a mali aj možnosť vidieť, nielen ako to funguje v iných štátoch Európy, ale aj krásne prostredie

Valentínska kvapka krvi

Dňa 27.februára 2018, t. j. v utorok, študenti Gymnázia v Detve v spolupráci so Slovenským červeným krížom organizovali na našom gymnáziu už tradičné podujatie - Valentínsku kvapku krvi.

Ďakujeme všetkým dobrovoľným darcom krvi, ktorí prišli do priestorov Gymnázia v Detve, aby podporili krásnu myšlienku.

Informatika naostro

V dňoch 11.-12. 1. 2018 sme sme sa v zostave Lucia Gondášová, Ľudmila Čániová, Ivan Vidiečan a Jakub Výboštok zúčastnili podujatia Informatika naostro. To sa konalo v Brne na Mendelovej univerzite. Vybrali sme si špecializáciu mobilná robotika.

Našou úlohou bolo najskôr zostaviť svojho robota MindStorm NXT, neskôr sme sa naučili využívať jeho senzory. Na druhý deň sme mali možnosť otestovať svoje vedomosti v teoretickom aj praktickom teste.

Podujatie sa nám páčilo a našim spolužiakom odporúčame, aby sa nebáli a prihlásili sa na jeho ďalší ročník.

Masterclasses 2018

Masterclasses, alebo po slovensky - majstrovské triedy z časticovej fyziky, je už takmer tradičné podujatie, kde sa študenti môžu vlastnými rukami dotknúť fyziky a na chvíľu sa stať časticovým fyzikom. Podujatie organizuje Katedra fyziky na Fakulte prírodných vied UMB v Banskej Bystrici a tento rok pripadlo na 27. február 2018.

Po sérii skvelých prednášok Borisa Tomášika z domácej katedry a Michala Mereša z Matfyzu o tom, z čoho sa skladá náš svet a ako fungujú urýchľovače a detektory častíc, si aj študenti Gymnázia v Detve vyskúšali analýzu reálnych dát z detektora Atlas na LHC. Určovali invariantnú hmotnosť Z^0 bozónu a tiež sa snažili v dátach nájsť Higgsov bozón.

Svoje výsledky nakoniec formou videokonferencie diskutovali s vedcami v CERNe a medzinárodnými partnermi. Tento rok to boli ich kolegovia stredoškólači na partnerských univerzitách v Oslo, Uppsale, Berlíne a Zaragoze.

PyCon 2018

V dňoch 9. až 11. marca 2018 sa v Bratislave na Fakulte informatiky a informačných technológií STU konala medzinárodná konferencia PyCon SK 2018 venovaná programovaniu v jazyku Python. Keďže na našej škole už druhý rok programujeme v Pythone, dostal som pozvanie, aby som predniesol krátky príspevok v rámci sekcie EDUtalks o našich skúsenostiach s týmto jazykom. Ten sa venoval našim skúsenostiam z prechodu z Pascalu na Python, a to tak z pohľadu žiakov, ako aj z pohľadu učiteľa.

Python je moderný programovací jazyk, s ktorým sa študenti môžu stretnúť častejšie aj v praxi a pritom je dostatočne jednoduchý, aby bol vhodný na výučbu programovania. O tom, že na Slovensku a aj vo svete existuje veľká komunita programátorov tvoriaca svoje projekty v Pythone, svedčil aj záujem a účasť návštevníkov na tejto konferencii.

Lyžiarsky výcvik

Od 5.do 9. februára 2018 sa žiaci našej školy zúčastnili lyžiarskeho výcviku v lyžiarskom stredisku Skalka Arena pri Kremnici. Ubytovaní sme boli v hoteli Minciar. Medzi účastníkmi boli zastúpení žiaci z každého ročníka, no najpočetnejšie zastúpenie mali žiaci 1. ročníka.

Počasie nebolo najpriaznivejšie a podmienky na lyžovanie boli dosť ťažké. No aj napriek tomu sa na záver uskutočnili preteky, ktorých sa musel zúčastniť každý. Žiaci boli rozdelení do troch skupín: na lyžiarov, začiatočníkov a snowboardistov.

Atmosféra na lyžiarskom výcviku bola veľmi dobrá a nevyskytli sa žiadne problémy. Domov sme prišli všetci, aj keď nie všetci zdraví, lebo niektorých zmohla choroba. Všetci sme však mali dobrý pocit, že sme si zlepšili naše schopnosti v ovládaní zimných športov.

Fantastický úspech našich maturantov

Naša škola aj svojimi výsledkami v maturitných skúškach opäť potvrdila, že jej, ako už tradične, patrí popredné miesto v priečkach škôl v Banskobystrickom kraji (4. miesto minulý rok), pretože úspešnosť v jednotlivých predmetoch (ako ukazuje tabuľka) je podstatne vyššia ako je národný priemer.

Študenti nášho gymnázia sú šikovní aj pri počítači. To, že sú veľmi zruční aj v informačných technológiách, dokázali aj tým, že sa rozhodli ako jedni z mála v Slovenskej republike robiť externú časť maturitnej skúšky zo slovenského jazyka a matematiky elektronickou formou, tak ako tomu bolo už aj v niekoľkých predchádzajúcich rokoch. Skôr ako išli naostro, vyskúšali si to v generálnej skúške. Tí štvrtáci, ktorí sa ešte stále cítia komfortnejšie s papierom v ruke, maturovali klasicky papierovou formou.

Externá časť (EČ) a písomná forma internej časti (PFIČ) maturitnej skúšky sa konala v dňoch:

13. 3. 2018 –slovenský jazyk a literatúra

14. 3. 2018 – anglický jazyk

15. 3. 2018 – matematika

	EČ	EČ	PFIČ
Predmet	Úspešnosť - Priemer školy	Národný priemer	Úspešnosť – Priemer školy
Slovenský jazyk a literatúra	65,7%	54,7%	89,17
Anglický jazyk	60,6%	63,4%	72,5%
Matematika	67,9%	57,0%	nekoná sa

Všetkým štvrtákom budeme držať palce aj pri ústnej forme internej časti maturitných skúšok (UFIČ), ktorá ich čaká v dňoch 28. – 30. 5. 2018, kedy budú maturovať z nasledovných predmetov: slovenský jazyk a literatúra, anglický jazyk, matematika, ruský jazyk, dejepis, občianska náuka, informatika, geografia, biológia a chémia.

VEĽA ZDARU!

Prednáška o holokauste

Dňa 8. 2. sa žiaci našej školy zúčastnili prednášky o holokauste. Prednášku organizovala organizácia Zabudnuté Slovensko. Prednáška bola rozdelená na dve časti.

Prvá časť bola venovaná filmu o Magdaléne Robinsonovej, fotografke, ktorá prežila hrôzy pobytu v koncentračnom tábore v Osvienčime počas 2. svetovej vojny.

Druhá časť prebiehala formou besedy, v ktorej štyria odborníci odpovedali na otázky študentov. Otázky posielali zúčastnení študenti v priebehu podujatia elektronickou formou a týkali sa tém holokaust a extrémizmus. Premietnutý film bol veľmi pôsobivý a donútil nás, mladých, zamyslieť sa nad krutosťami a nezmyselnosťou vojny.

Školské kolo stredoškolskej odbornej činnosti

Dňa 8. marca sa na Gymnáziu v Detve konalo školské kolo stredoškolskej odbornej činnosti (SOČ). Pred porotou a svojimi spolužiakmi obhajovala svoju prácu Martina Melichová z 2. A triedy.

Za tému svojej práce si v spolupráci so svojim konzultantom Mgr. Annou Bartókovou zvolila závažný problém samovrážd u mladých ľudí. Držíme jej palce na krajskom kole.

Návšteva Galérie Jána Kulicha

Dňa 14.3.2018 sa študenti 1., 2. a 3. ročníka zúčastnili exkurzie v Galérii Jána Kulicha vo Zvolenskej Slatine. V novej modernej budove galérie sme videli veľa z autorovej sochárskej tvorby, ako aj skice, kresby, obrazy a medaily. Téma výstavy je Rodina a priatelia Jána Kulicha. Výstava trvá od mája 2017 do mája 2018.

Súčasťou exkurzie bola prehliadka expozície vo vnútri budovy, ako aj v príslušnom exteriéri výstavy. V oboch častiach sú vystavené sochy umelcových členov rodiny, priateľov a spolupracovníkov vyrobené z rôznych materiálov. Prehliadka bola doplnená sprievodným slovom pracovníčok múzea. Zaujímavou časťou výstavy bolo aj video o jednotlivých fázach výroby sochárskeho umeleckého diela. Ďalším videom bolo video s názvom Svadbenie o výrobe sochárskych diel s témou svadby a svadobných zvykov.

V blízkosti galérie sa nachádza evanjelická fara, kde naša exkurzia pokračovala. Nachádza sa tam pamätná izba známej slovenskej spisovateľky Terézie Vansovej, o ktorej živote sme sa dozvedeli veľa zaujímavých informácií z úst pracovníčky múzea a miestneho evanjelického farára. Terézia Vansová bola veľkou bojovníčkou za práva žien tým, že podporovala ich rovnoprávne postavenie v spoločnosti najmä prostredníctvom ich vzdelávania.

Odporúčame všetkým navštíviť túto výstavu, nakoľko je veľmi zaujímavá a dozviete sa z nej veľa o tvorbe a živote slávnych umelcov – našich rodákov.

Stavanie mája

Je už tradíciou každý rok v posledný aprílový deň postaviť na našej škole máj. Stavanie majú na starosti vždy druháci, ale do programu sa zapájajú všetci. A keďže Detva je klenotnicou folklóru, nemôže chýbať ľudová hudba a typické tance Podpoľania v podaní nás, študentov. Tento rok nám stavanie trochu pokazila búrka a s ňou spojený dážď. Našťastie všetko dobre dopadlo a my sme si na záver mohli pochutnať na výborných chlebičkoch a koláčikoch, ktoré pripravili naše šikovné spolužiačky.

NA PULZE DOBY

Marec - mesiac knihy

Marec je mesiac knihy už od roku 1955, kedy ho v bývalom Československu vyhlásili na počesť Mateja Hrebendu. Cieľom bola podpora trvalého záujmu o knihy.

Martin Hrebenda (1796-1880) bol šíriteľom slovenskej a českej knihy. Narodil sa a aj zomrel v marci. Hoci bol slepý, venoval sa zbieraniu kníh a ich zachraňovaniu. Nové slovenské knihy roznášal medzi vlastencov a vzdelancov. Vďaka nemu aj chudobní a nevzdelaní ľudia spoznávali knižnú kultúru a získavali prehľad o verejnom dianí. Svoju súkromnú zbierku kníh daroval Matici slovenskej a prvému slovenskému Gymnáziu v Revúcej.

Všetky knižnice na Slovensku v marci aktivizujú svoju činnosť. Okrem toho v roku 1999 Slovenská asociácia knižníc vyhlásila Týždeň slovenských knižníc. Pravidelne sa organizuje v posledný marcový týždeň. Cieľom je pripomenúť, že aj v dnešnej dobe informatizácie a počítačov má kniha svoje významné miesto v živote každého človeka, na čo nesmieme zabúdať.

Mládež a knihy

V rokoch 2010-2011 prebiehal v siedmich krajoch Slovenska výskum čítania mládeže vo veku 13 - 17 rokov . Realizovali ho krajské knižnice pod odbornou gesciou Slovenskej asociácie knižníc, sekcie verejných knižníc.

V roku 2017- 2018 sa Slovenská asociácia knižníc rozhodla výskum zopakovať. Prebiehal najmä v školských knižniciach na základných a stredných školách formou dotazníkov a rozhovorov.

Cieľom výskumu bolo opätovne zmapovať vzťah mládeže k informačným technológiám, k čítaniu a ku knihám, analyzovať čitateľské záujmy a odhaliť nedostatky verejných a školských knižníc.

Výskum potvrdil, že vzťah k čítaniu je aj naďalej najhorší u mladých ľudí vo veku 17 rokov a rozhodol o tom, že rok 2018 bude zameraný na podporu čitateľskej gramotnosti.

„Načo je knižka“, pomyslela si Alica, „ked' nemá ani obrázky?“

Z detstva si hmlisto spomínam na príbeh o Alici v krajine zázrakov, s množstvom fantastických postáv, no na túto otázku si nespomínam. Viem však, že dievča, ktorému bol tento príbeh venovaný, poprosilo autora, aby ho zapísal do knižnej podoby. Prvá kniha však ilustrácie nemala.

Pre mňa a mnohých ďalších čitateľov je možno táto otázka smiešna a za normálnych okolností by som sa pri nej nepozastavil, lenže ide o otázku položenú dieťaťom a dieťaťu na otázky odpovedať treba. Je teda kniha bez obrázkov knihou?

Dieťa sa na svet pozerá inými očami ako dospelý človek, a to vo všetkých ohľadoch. Deti sú veselé a hravé, zaujímajú ich predmety výrazné a farebné. Pre pochopenie sveta potrebujú určitú názornosť či príkladnosť. Ak nechápu, o čom im rozprávame, tak nás nebudú počúvať. Rovnako je to aj s knihou. Ak je kniha fádna a nudná bez ilustrácií, tak len ťažko zaujme dieťa svojim obsahom, pretože sa do nej ani nezačíta. Deti často voči čítaniu a knihám chovajú odpor a množstvo textu mladého čitateľa odradí. Obrázky sú preto vítaným spestrením. Taktiež pri výbere knihy dieťa skôr hľadá obrázky. Ak ho zaujmú, tak začne čítať aj text. Zároveň obrázky v knižke pomáhajú pochopiť text, ak sa v ňom vyskytnú nejaké neznáme výrazy. Je to tak aj vo svete „zrelých“ čitateľov?

Skutočný čitateľ beletrie na obrázky neprihliada, tie sú pre neho na druhom, či až treťom mieste záujmu. To, čo zaujme čitateľa, je exotický názov alebo krátke začítanie sa do textu - z toho si utvorí aký-taký obraz o knihe. Čitatelia k pochopeniu textu ilustrácie nepotrebujú - im nejde o zážitok vizuálny, ale o zážitok mysle. Čitateľ sa snaží vžiť do deja a pritom sa stotožňuje s jednou z hlavných postáv, následne si utvára vlastný svet pomocou fantázie a text si ilustruje sám. Ilustrácia v tomto prípade môže zapôsobiť aj rušivo, ak sa predstava ilustrátora a čitateľa líši. Potrebuje teda čitateľ ilustrácie?

Áno! V určitých prípadoch áno. Ilustrácie sú nevyhnutnosťou pri odborných knihách, kde pre pochopenie problematiky je často potrebná aj vizuálna príloha. Vedeli by ste si napríklad predstaviť elektrickú schému len z opisu?

Odborník áno, ale laik či študent nie. V takomto prípade je ilustrácia nevyhnutná. Je totiž nutné si presné javy predstaviť presne; ide o jednoznačné fakty, ktoré sú pevne dané a nemenné. Sú teda ilustrácie v knihe potrebné?

Bez výčitky teda môžeme povedať, že ilustrácie nie sú nevyhnutnosťou, samozrejme, s prihliadnutím na rôzne situácie. V prípade dieťaťa je ilustrácia vítaná, nakoľko ho sprevádza počas čítania rozprávky či preberania nového učiva v škole. Ilustrácie sú tiež nutnosťou v odbornej literatúre - ako pomocník pre čitateľa či spríjemnenie textu. Niekedy si vyberáme novú encyklopédiu aj podľa toho, aké ilustrácie obsahuje a občas pri tom ani nečítame text.

V beletrii však ilustráciu nepotrebujeme, kniha je sama o sebe umeleckým dielom a na to, aby bola dobrou knihou pomoc ilustrátora nepotrebuje. Čiže to, či je kniha knihou aj bez ilustrácií, záleží od jej obsahu a adresáta. Knihou bude vždy, no bez toho, čo by v nej malo byť, nedokáže slúžiť účelu, ktorému je určená.

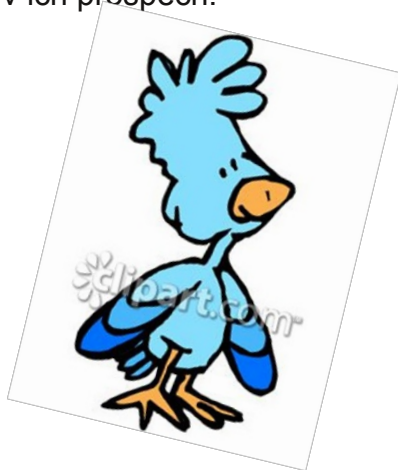

Sme za slušné Slovensko

Cieľom štátnej moci je služba občanom, právne zakotvené ľudské práva a slobody a v neposlednom rade aj sloboda tlače a prejavu. Práve ste si prečítali základné princípy demokracie, ktoré platia vo všetkých demokratických krajinách. Mnohých Slovákov v posledných dvoch mesiacoch však prepadá pocit, že v našej krajine tomu tak nie je, pretože za nitky v našom štáte zjavne ťahá korupcia. Mnohé fakty a kauzy vyplávali na povrch až po tragickej smrti investigatívneho novinára Jána Kuciaka a jeho snúbenice Martiny Kušnírovej.

Prípád zavraždeného novinára odštartoval sériu protestných udalostí a demonštrácií po celej krajine, ktoré stále pretrvávajú. Obvinenie zo strany opozície a širokej verejnosti smerujú na koalíciu a obzvlášť na stranu SMER SD. Občania Slovenskej republiky sa spájajú pod rôznymi heslami, ako sú napríklad „Som za slušné Slovensko“ alebo „Nechceme späť 90-te roky!“ Celá táto kauza viedla k návrhu predčasných volieb, odstúpeniu ministra vnútra, k premiérovej demisii, vymenovaniu nového premiéra a niektorých ministrov vlády. A hoci špinavé oblečenie otočíme naruby, ešte to neznamená, že je čisté a voňavé.

Na záver by sme chceli len pripomenúť, že vražda nie je spôsob, ktorým by sa dali zakryť špinavé fakty a kauzy. Ba práve naopak, rozsvietila nad nimi jasné svetlo, ktoré nás vedie k boju za slušnú, demokratickú krajinu, kde nás, slušných a občajných, ale slušných ľudí nebudú kŕmiť vyššie postavení len lžami a polopravdami, ktoré sú v ich prospech.

SÚŤAŽILI SME

Cesty za poznaním minulosti

je 10. ročníkom celoštátnej literárnej a výtvarnej súťaže tvorivosti detí a mládeže vyhlásenej pri príležitosti 74. výročia SNP a 73. výročia ukončenia 2. svetovej vojny.

Usporiadatelia:

Vyhlasovateľ: Múzeum SNP, Banská Bystrica a Slovenský zväz protifašistických bojovníkov

Hlavní partneri: Banskobystrický samosprávny kraj, Okresný úrad, odbor školstva Banská Bystrica a Mestský úrad Banská Bystrica

Mediálni partneri: Ročenka odbojárov a Bojovník

Témy:

Národ, ktorý zabudne na svoju minulosť, nemá budúcnosť

Moja najkrajšia spomienka

Nevymením ťa za nič na svete

S mierom a slobodou sa nemožno zahrávať, dve vojny stačili!

Moje Slovensko

Do súťaže sa zapojili v rámci vyučovania slovenského jazyka a dejepisu nasledovní žiaci nášho gymnázia: Sebastián Langhoffer, Lenka Luptáková, Samuel Kulich, Dominika Hlivová, Michaela Ostrihoňová, Jana Rožeková, Andrej Beskydiar, Ľubomíra Kamenská, Simona Ondrová, Jakub Čavoj, Dominika Kučerová a Matej Paprnák. Držíme im palce, aby dobre obstáli! V našom časopise vám ponúkame na prečítanie aspoň niektoré zo súťažných prác našich žiakov.

Moja najkrajšia spomienka

Asi by som mohol napísať niečo nesmierne krásne o vlastenectve, povstaní, hrdinskej Červenej armáde alebo legionároch, štúrovcoch, prípadne upozorniť na vojnové utrpenie alebo proste filozofovať, ale to by bolo ako kreslenie podľa šablóny. Na ilustráciu tejto myšlienky vám skúsím položiť ešte otázku: Čo vám napadne, keď poviem slovo hodiny? Mne sa hneď vybaví modrooká dievčina v zelenej blúzke a skladba od The Searchers: When you walk in the room. V každom človeku môžu isté slová vyvolať iné asociácie. Takže pôjdem na to štýlom „Kde bolo, tam bolo...”

Je to už pár rokov dozadu, čo našu rodinu opustila posledná osoba z „vojrovej generácie“, osoba ktorá zažila druhú svetovú vojnu, moja prastará mama. Občas spomenula nejakú udalosť z tej doby, napríklad ako Nemci pri ústupe zlikvidovali ich knižnicu. Veľmi rada totiž čítala knihy. Mňa to ale v tom čase veľmi nezaujímalo. Bral som to tak, že starká sa „vyrozprávala“ a život išiel ďalej. Teraz ma však mrzí, že som sa nepýtal.

Pár rokov na to sme so starým otcom upratovali povalu jeho domu, kde sa nachádzalo množstvo zaujímavých vecí: staré oblečenie, náradie a rôzne súčiastky, „pamiatky socializmu“, starožitnosti, no hlavne rodinné „poklady“.

Jedným z týchto rodinných pokladov bola aj stará drevená truhlica rozmermi pripomínajúca kufor, ktorá bola plná vyšívanych šatiek prastarej mamy. Bolo to množstvo precízne zdobených pestrých šatiek ku kroju. Každého by tak uchvátili, že na starý zaprášený kufor by hneď zabudol, ale ja som ten „podivín“, ktorého zaujme práve zaprášený kufor. Bol pevný a vyrobený z dobrého dreva, zvonku celý natretý načierno. Vpredu mal úchyt s vysiacim zámkom, na vrchnáku kovovú rúčku na nesenie. Bol to ten typ kufra, ktorý sa občas váľa v niektorom zapadnutom obecnom múzeu. Tento sa však mierne líšil, na boku sa nachádzali biele iniciály O.S. Starý otec si všimol môj záujem o kufor a hneď mi objasnil, o čo ide: „Bol to vojenský kufor tvojho prastarého otca, ktorý bojoval počas druhej svetovej vojny pri Sevastopole, asi nemusím hovoriť na ktorej strane.“ Vtedy som mal pocit, že ten kufor je najväčší poklad, aký som mohol nájsť, keďže v tej dobe sa začínala moja zberateľská vášeň pre militárie.

Začal som sa pýtať starého otca na osobu O.S., ale starý otec mi povedal len toľko: „Bojoval pri Sevastopole, došiel ku Kaukazu a späť sa údajne vrátil s Rusmi.“

V tomto bode sa to na pár mesiacov zastavilo až do doby, kým som nenašiel fotografiu vojaka stojaceho v záhrade pred rodinným domom. Identifikácia uniformy nezabrala veľa času, bola to uniforma československého strihu, ale podľa opaskovej pracky som určil, že ide o Slovenský štát. Samozrejme hneď prišla moja otázka na starého otca, že kto je na tej fotke. On mi potvrdil môj predpoklad. Bol to O.S. vo svojej vojenskej uniforme asi pred odchodom na front.

Teraz som už starému otcovi nedal vydýchnuť a začal som naňho tlačiť, aby si skúsil spomenúť. Na čísla jednotiek si už nedokázal spomenúť, aj keď vedel, že jeho otec ich hovorieval aj so svojimi spomienkami pri diskusiách s ostatnými vojakmi z našej rodiny. To bolo však ešte v čase, keď bol môj starý otec „chlapčisko“. Ale predsa som niečo z neho vytiahol. O. S. vraj spomínal, ako sa raz vojaci prepravovali niekde pri Sevastopole lodným transportom. Pred plavbou údajne dostali chlieb s maslom, ktorí všetci samozrejme hneď zjedli, no plavba im dala zabráť a obsah žalúdka následne končil vo vlnách mora.

Nakoniec ma však starý otec znovu prekvapil a vytiahol ďalší poklad, tentoraz to bol starý tenký kožený opasok, dlhý tak 95 centimetrov. Taký starý zodratý opasok, ktorý bol „náhodou“ pri Sevastopole. Áno, bol to opasok patriaci O.S., ktorý mal so sebou v nohaviciach na východnom fronte (nie, nie je to opasok s mosadznou prackou - ten sa nosil ako nosný na blúze). Ďalší artefakt patriaci môjmu pradedovi, ktorý ma konečne donútil začať pátrať.

Postupne som sa dozvedel, kam treba napísať, keď chcem zistiť niečo o jeho vojenskej minulosti. Dal som vyhotoviť jeho úmrtný list, kópie rodných listov na preukázanie príbuzenstva, napísal som žiadosť a všetko to poslal do vojenského archívu. Potom som už len netrpezlivo čakal na odpoveď. Tá prišla po pár dňoch úmorného čakania: Oznamujeme Vám... nachádzajú tieto informácie... ďalšie Vami požadované informácie nemáme..., prevrátim stranu a čítam ďalej: Odvedený dňa... základný výcvik od... dňa DD.MM.RRRR... zaradený na funkciu strelec... prepustený do zálohy... vyradený z evidencie. Červenej armády? A to je len jedna, tá základná otázka.

To je všetko, nič viac, týchto päť či sedem dátumov nezodpovedalo ani polovicu otázok, ktoré som mal a vyvolalo iba ďalšie otázky: Ako mohol byť môj prastarý otec prepustený do zálohy a zároveň bojovať po boku Bohužiaľ, teraz nemám čas na ďalší výskum, ktorý by objasnil niektoré okolnosti.

Skúšal som sa starého otca pýtať na frontových priateľov O.S., to by boli dnes asi deväťdesiatnici, ale tí už nanešťastie odišli tiež. O.S. bohužiaľ zomrel predčasne pri nehode. Takto som zistil, že čo sa osobných spomienok týka, nemám už žiadnu možnosť, ako ich získať. Skončil som teda v slepej uličke. Pomyslel som si, že s faktografiou to nebude o nič jednoduchšie. Môžem však aspoň skúsiť robiť výskum v archívoch na vlastnú päsť.

Kam som však týmto rozprávaním mieril? Na to je veľmi jednoduchá odpoveď: Pýtajte sa, zisťujte, pátrajte, a to hlavne v takých prípadoch, keď ide o čas! My, ľudia, tu nie sme večne. A s ľuďmi odchádzajú aj spomienky. Ich osobné predmety a fotografie tu ostanú, ale tie rozprávať nevedia! Sú to len „nemí svedkovia“ ich hrdinských činov.

Každý z nás by mal poznať históriu vlastného národa. Veľmi dobrý spôsob je spoznávať ju cez históriu vlastnej rodiny. Pátraním po vlastných koreňoch sa dá učiť história hravou a zaujímavou formou. Ja som napríklad zistil, že mám v rodine príslušníkov C a K armády, člena Slovenského dobrovoľníckeho zboru (1918-19), vojaka armády z prvej republiky, strelca Slovenského štátu a samozrejme vojakov ČSLA. Bohužiaľ, priame spomienky mi vedia poskytnúť už iba tí poslední menovaní.

Z hodín dejepisu si určite každý pamätá osobnosti ako Štúr, Štefánik, Masaryk, Svoboda, Golian, Viest, a vie, čo znamenajú pojmy ako slovenský dobrovoľník, legionár, povstalec, krasnoarmejec. Čo však skutočne tieto pojmy znamenali, zistíte, až keď sa budete zaujímať o svojich predkov a stavím sa, že popritom sa dozviete aj mnoho iných informácií z histórie nášho národa. A ak aj váš predok nebol generál alebo prezident, tak sa nemusíte za to hanbiť. Je pravda, že dejiny píšu veľké osobnosti, ale perom a papierom sú obyčajní ľudia. A najkrajšia spomienka? Opýtajte sa vašich príbuzných...

Národ, ktorý zabudne na svoju minulosť, nemá budúcnosť

Každý z nás je členom určitého národa, ktorý sa formuje v priebehu niekoľkých storočí prostredníctvom socio-ekonomických a fyzicko-geografických prvkov. Tak, ako sme my súčasťou určitého národa, tak aj samotný národ má veľký vplyv na vývoj našej osobnosti. Utváranie identity človeka, ale aj celej spoločnosti určitého celku je prirodzeným prejavom evolúcie a je vlastný všetkým sociálnym bytostiam.

V súčasnosti je svet tvorený mnohými národmi, ktorých jedinečnosť je popísaná najmä ich štruktúrou, polohou, politikou, priemyslom, ekonomikou, ale tiež aj históriou. História patrí medzi prvé aspekty, ktoré odlišujú jeden národ od druhého a popisujú výnimočnosť, originalitu, morálku a dokonca aj estetiku jednotlivých národov.

Tak, ako sa každý človek pri socializácii učí rôzne informácie, návyky a zručnosti, tak aj národ postupom času dozrieva. Minulosť nám ukazuje chyby, ktorých sme sa dopustili. Sú to napríklad nevhodné hospodárenie či nefunkčné štátne útvary a formy vlády. Je veľmi náročné využívať minulé zlyhania na produkovanie nových lepších perspektívnych zajaťajškov.

Minulosť je tiež niečo, čo vytvára obraz o každej národnosti. Každý národ má vlastné tradície, zvyky, obyčaje, ktoré ho reprezentujú. Tance, piesne a kultúra sú veľmi dôležitou súčasťou minulých storočí, no s nástupom moderných technológií sa aj táto sféra postupne degeneruje. Netreba však zabúdať na produkty starších generácií, ale zveľaďovať ich, aby sa pre nás stali prínosom.

Ďalším dôležitým aspektom v histórii národa je formovanie jeho celku. Každý národ počas svojej existencie prejde mnohými štádiami vývoja. Tak, ako jednotlivé fázy ovplyvňujú rast a ekonomiku národa, značne sa podieľajú aj na vývine obyvateľstva. Veľmi výraznou súčasťou sú diktatúry alebo vojny, ktoré najmä v negatívnom svetle konkretizujú charakter daného národa.

Myslím si, že sociálna identita každého človeka sa vyvíja na základe jednotlivých etáp jeho života. Je priam neuveriteľné,

ako sa celý život formujeme a meníme svoje priority a hodnoty. Každý národ v priebehu svojej existencie podlieha rovnakej zmene.

Čím je história národa ťažšia, tým viac ho to zocelí a vyformuje do lepšieho vývojaschopného prototypu. Ľudia, ktorí dané etnikum tvoria, sa podieľajú na jednotlivých etapách vývoja celej krajiny a tiež prispievajú k jej prosperite.

Ak si teda myslíte, že národ je len nejakou nálepkou, ktorá vám patrí z dôvodu obývania určitého územia, tak sa mýlite. Tým, že ste sa narodili v nejakej národnosti, získavate určité prepozície na budúci život a taktiež výchova v danej národnosti vás zámerne ovplyvňuje. Je teda zrejmé, že keďže pochádzame z rôznorodých zázemí, naše zmýšľanie, osobnosť a ani správanie nebude rovnaké.

Na záver by som chcela podotknúť, že nie je potrebné rozmýšľať len nad budúcnosťou. Žijeme v uponáhľanej dobe, kde sledujeme prognózy, tendencie a trendy v jednotlivých oblastiach. Avšak dôležitým bodom je, že žijeme v prítomnosti a čerpáme z minulosti. Nenechajme preto zomrieť našu krásnu históriu a prezentujme naše krajiny, národy a národnosti so všetkou cťou a radosťou. Veď, čo je krajšie ako šťastní ľudia hrdí na svoj pôvod, krásy svojej krajiny a originálnu kultúru? Nezahodte to, čo vám minulosť ponúka len kvôli tomu, že podľahnete niektorým pseudohodnotám súčasného života.

S mierom a slobodou sa nemožno zahrávať, dve vojny stačili

Žijeme v dobe dvadsiateho prvého storočia, v období z historického hľadiska s relatívne dlhým mierom, ktorý vládne v našej krajine. V období, keď si málokto uvedomuje fakt, aké šťastie vlastne máme.

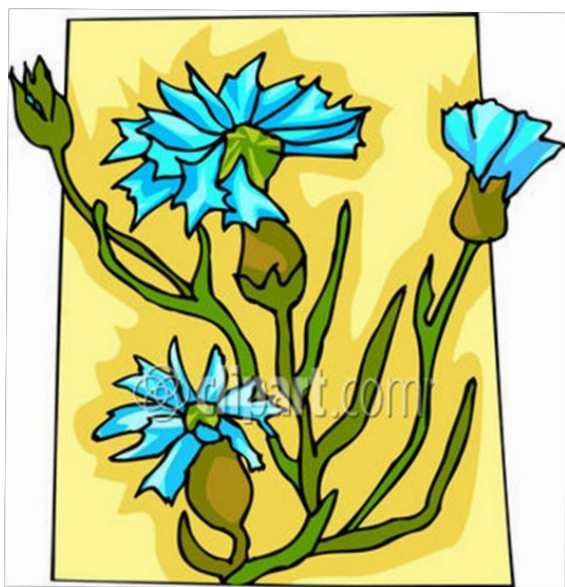
Predstavte si, že sa posuniete v čase o približne sto rokov dozadu, kedy práve prebieha prvá svetová vojna a žijete v Rakúsko – Uhorsku. Moji rovesníci odchádzajú na front. Mladí ľudia, ktorí práve začali žiť, umierajú vo vojne, alebo tí šťastnejší, ktorí to vôbec prežijú, ostávajú poznamenaní spomienkami na vojnu do konca svojho života. Mnohí z nich ten tlak nevedia uniesť a radšej dobrovoľne odchádzajú z tohto sveta alebo majú veľké psychické problémy začleniť sa do života. Hovorí sa, že časom všetko prebolí, ale myslím si, že na zážitok takéhoto typu človek len veľmi ťažko zabudne alebo nezabudne vôbec. Nemali to ľahké ani ľudia v zázemí, ktorí sa priamo vojny nezúčastnili, ale tiež boli vojnou zasiahnutí. Ženy ostávali doma s deťmi samy a museli sa postarať o seba aj o ne tak, že robili aj mužské práce namiesto svojich mužov, ktorí odišli bojovať do vojny.

Takisto sloboda nášho národa nebola veľmi dlhé obdobie našej národnej histórie vôbec taká samozrejmá, ako je dnes. Koľko rokov slovenský národ stále niekto okupoval? Vpády Turkov, maďarizácia ... Koľko statočných a cieľavedomých ľudí hrdých na svoju vlasť sa museli veľmi snažiť, aby sme hovorili dnes po slovensky a neboli pod nadvládou iného národa alebo politického systému. To je ďalšia podstatná vec, na ktorú v bežnom živote často zabúdame.

Tak sa pýtam: Majú ľudia naozaj taký ťažký život, ako to mnohí často o sebe tvrdia? Je dnešná doba naozaj až taká zlá, ako ju všetci vykresľujú? Oproti podmienkam, v akých žili ľudia našej krajiny v ťažkých obdobiach vojny a neslobody má bežný človek v dnešnej dobe úplne bezstarostný život. Každý sa ženie za materiálными statkami, každý chce mať najlepšiu prácu, najvýkonnejšie auto, najnovší telefón a najdrahšiu dovolenku. Bezhlava sa všetci rútia za cieľmi takéhoto typu.

V dnešnej uponáhľanej dobe plnej stresu a chaosu sa človek ani nepozastaví nad tým, aké šťastie vlastne má, keď toto všetko môže prežívať v mieri a slobode. Za toto naše šťastie museli ľudia v minulosti platiť tým najcennejším – vlastným životom.

Každý človek má kopec svojich starostí, môže za to čiastočne aj doba, ale ľudia by nemali zabúdať na svoju národnú minulosť a pozorne si strážiť hodnoty, za ktoré bojovali naši predkovia. Veď mier a sloboda nie sú ani zďaleka také samozrejmé, ako by sa mohlo na prvý pohľad zdať!

Nevymením ťa za nič na svete

Je láska k vlastnej matke rovnaká, ako láska k svojmu národu? Je to individuálna záležitosť, no pre mňa, to nie je diametrálne odlišné.

Každý milujeme svoju rodinu a mama sa pre nás od narodenia stáva najdôležitejšou osobou v našom životoch. Starostlivosť, obeta, pochopenie, láska či radosť sú slová často spájané s pojmom „mama“. Mama je človek, ktorý je vždy ochotný podať nám pomocnú ruku, snaží sa nás pochopiť a byť nám vždy oporou. Za nič na svete by som ju nevymenila. Vytvorila si k nám vzťah, už keď sme boli v brušku a má nás rada aj s našimi chybami. Taký istý postoj sa snažím zaujať aj ja k mojej vlasti. Hoci nie je ideálna a má určité chyby a nedostatky, je to však miesto, kde som sa prvýkrát nadýchla, miesto, kde som sa prvýkrát postavila na nohy, miesto, kde som prežila svoje detstvo a chcem prežiť aj svoju budúcnosť. Moja vlasť je pre mňa dôležitou aj kvôli mojim predkom, ktorí tu žili a bojovali za nás v ťažkých časoch. Patrí im veľké uznanie a vďaka za nebojnosť a ambicióznosť postaviť sa za náš národ. A to by sme mali urobiť aj my. Aj keď sa nenachádzame v takom zlom období ako v minulosti naši predkovia, nemali by sme zabúdať na to, kto sme. Ja som hrdá na svoju minulosť, na svojich predkov, jedinečné zvyky a tradície. Som vďačná za to, že som sa narodila práve na Slovensku. Som hrdou Slovenkou! História je našou dôležitou súčasťou a netreba na ňu zabúdať. Budme hrdí na to, kto sme!

Svoju vlasť by sme si mali vážiť aspoň natoľko, ako si vážime vlastnú rodinu. Snáď by sme nevymenili svoju vlasť takisto, ako by sme nevymenili svoju matku! Teda, ja určite nie, a čo vy?

Štúrov Zvolen

10. 5. 2018 sa žiaci našej školy Sofia Šalingová, Petra Chamutiová a Andrej Beskydiar pod vedením pani profesorky Mgr. J. Kubányiovej zúčastnili regionálneho kola v rétorike pod názvom Štúrov Zvolen. Organizátorom súťaže je Podpolianske osvetové stredisko vo Zvolene a Centrum voľného času Domino vo Zvolene, kde sa uvedená súťaž aj konala. Do regionálneho kola postúpili víťazi školského kola. Súťaž pozostávala z prednesenia doma pripravenej témy – úvahy alebo výkladu na aktuálnu otázku celospoločenského diania. Druhú časť tvorila vyžrebovaná téma – slávnostný prejav alebo kultúrno-spoločenský prejav v rozsahu 3 – 5 minút tiež na aktuálny celospoločenský problém. Čas na prípravu bol 15 minút. Odborná porota hodnotila obsahovú aj formálnu stránku prejavu.

Aj keď sme nepostúpili do celoštátneho kola, odniesli sme si pochvalu za pekné výkony našich študentov a cenné skúsenosti, ktoré využijeme v budúcnosti.

Olympiáda v anglickom jazyku

Gymnázium v Detve sa už tradične stalo usporiadateľom okresného kola Olympiády v anglickom jazyku.

Súťaže, ktorá sa konala 17. januára 2018, sa zúčastnili študenti Gymnázia a Spojenej školy v Detve. Súťažili v kategóriách 2A – študenti prvého a druhého ročníka a 2B - študenti tretieho a štvrtého ročníka.

Našu školu reprezentovali študenti Adam Kandrata a Simona Olšiaková, ktorí v okresnom kole zvíťazili a postúpili do krajského kola, ktoré sa konalo 14. februára v Banskej Bystrici. A hoci sme v krajskom kole nezvíťazili, určite to bol pre študentov inšpiratívny zážitok.

Šachová súťaž

Dňa 27. 3. 2018 sme sa nejakou náhodou ocitli v Martine na Majstrovstvách Slovenska družstiev v šachu. V zložení Dávid Durica, Miroslav Sabol, Adam Ostrihoň, Janka Halajová a Andrej Beskydiar sme sa snažili neprehrať úplne všetko a odísť s čo najmenšou hanbou. Nakoľko sa jeden člen tímu naučil hrať šach až cestou do Martina, sme s výsledkom spokojní. Súťaže sa zúčastnilo aj pár zvučných mien v šachovej sfére. Mali šťastie, že nehrali proti nášmu Mirkovi.

Prví sme neskončili, ale aspoň sme ako prví dojedli obed. Po siedmich kolách trápenia sme obsadili osemnásť miesto z dvadsiatich dvoch. Naše umiestnenie považujeme za úspech. Za úspech považujeme aj fakt, že sme sa domov vrátili v plnom počte a zdraví. Do budúcoročnej súťaže sa plánujeme zlepšiť a obsadiť krajšie miesto, tentokrát už bez podplácania rozhodcov. To s tým podplácaním rozhodcov sme nemysleli vážne. Zato to však berieme vážne s naším tréningom na novej šachovnici s krásnymi veľkými plastovými figúrkami vo vestibule našej školy.

Športové súťaže

Florbal stredných škôl

Prvé kolo sme odohrali proti súperovi z Detvy, Spojenej školy. Zápas sa skončil výhrou 8:4 pre nás. Postúpili sme do regionálneho kola, kde sme skončili na 1. mieste z troch tímov. Vyhrali sme 2:1 nad strednou školou zo Žiaru nad Hronom. Druhý zápas sme prehrali 5:1 s Gymnázium zo Zvolena. Z druhého miesta sme ďalej nepostúpili, ale veríme, že na budúci rok sa to podarí.

Dňa 11. 1. 2018 sa uskutočnilo okresné kolo volejbalu chlapcov a dievčat. Chlapci obsadili 2. miesto a dievčatá 1. miesto a postúpili do regionálneho kola, ktoré sa uskutočnilo 8. 3. 2018, kde nás tiež pekne reprezentovali a obsadili 2. miesto.

So stolným tenisom žiaci našej školy radi trávia prestávky, keďže máme vo vestibule školy umiestnený stôl na stolný tenis. Rozhodli sme sa preto usporiadať školské kolo v tomto športe. Konalo sa dňa 5. 4. 2018. Jeho víťazom sa stal Andrej Beskydiar zo 4. A, ktorý s pálkou v ruke strávil nejednu voľnú chvíľku počas školských prestávok alebo po vyučovaní.

Futbal je tiež obľúbený šport žiakov nášho gymnázia. Svedčia o tom aj výsledky, ktoré dosiahli v okresnom a regionálnom kole. Okresné kolo sa konalo 12. 4. 2018, kde skončili na 1. mieste, a z ktorého postúpili do regionálneho kola, kde sa umiestnili na 2. mieste.

Branný pretek študentov sa konal dňa 18. 4. 2018 v Banskej Bystrici a zúčastnili sa ho žiaci 4. ročníka: Samuel Kulich, Miroslav Gallo, David Ďurica, Eva Kučerová, Andrej Beskydiar. V silnej konkurencii obsadili 7. miesto.

Arsenal – United

Po dvanástich víťazných ligových zápasoch na svojom trávniku našli futbalisti londýnskeho Arsenalu doma premožiteľa v poslednom sobotňajšom zápase 15. kola aktuálneho ročníka anglickej Premier League, keď v šlágrí podľahli na Emirates Stadium Manchestru United 1:3.

Diváci videli duel v strhujúcom tempe, v ktorom efektivita hráčov United pred súperovou brámkou a zahadzovanie šancí Arsenalu rozhodli v prospech zverencov trénera Josého Mourinha.

Je zaujímavé, že hoci Arsenal bol v takmer každej štatistike zápasu suverénne úspešnejší ako súper (75% percentné držanie lopty, strely 33:8, strely na bránu 15:4, rohové kopy 12:1), bodovo vyšiel naprázdno.

Po zápase sa tréneri obidvoch mužstiev vyjadrili takto:

Wenger, tréner Arsenalu: „Zápas sme neodštartovali dobre, dostali sme sa do psychickej nevýhody, boli sme nervózni. Mali sme však dostatok šancí vrátiť sa do zápasu, hrali sme výborne, ukázali sme vysokú kvalitu.“

Mourinho, tréner United: „Milujem, keď môj tím hrá a bojuje. Arsenal hral v istých momentoch fantastický ofenzívny futbal a spôsobil nám veľa starostí. Musím však povedať, že moji hráči si zaslúžia veľké slová. Toľko ich ani po anglicky neviem povedať. Zaslúžili si tri bodv.“

KEĎ NÁS KOPNE MÚZA

Príbeh na pokračovanie

Údery dopadali s nevídanou rýchlosťou a razantnosťou. Meče cvendžali a útok striedal protiútok. Artas začínal byť unavený. Po čele mu stekal pot a postupne spomaľoval. Prešiel do defenzívy a začal pomaly ustupovať. Protivník sa čím ďalej, tým viac ponáral do boja. Oči mu horeli, chladné pohyby na začiatku vystriedala energickosť a zápal. Artas spravil chybu a odmenou mu bola sečná rana na ruke. Krv mu sfarbila košeľu dočervena. Na zlomok sekundy sa koncentroval a pohnutý bolesťou nasmeroval Moc cez zostávajúce prsty ľavej ruky.

Miestnosť zalialo svetlo a prúd Moci, ktorý bol viac prílivovou vlnou ako koncentrovaným prúdom, roztrieskal nábytok a popraskal podlahu a trámy na strope. Protivník sa kryl za svojím mečom a oceľ napustená mágiou ho ochránila. Prstene sa zohriali až na takmer neznesiteľnú teplotu. „Spral ťa ďas,“ zavrčal Artas. Protivník sa zachechtal a vyrazil do útoku.

Po pár krokoch pod ním praskla doska podlahy, ale to ho nespomalilo. S ľahkosťou ho odrazil bokom, ale to už Artas vypustil mágiu z prsteňov a v záblesku svetla sa rozbil jeden z trámov na triesky. Strop sa prepadol. Protivník sa snažil vyhnúť troskám, ale nepodarilo sa mu to. Keď sa prach usadil, uprostred miestnosti stála kopa dosiek a zničeného nábytku. Artas začal prehľadávať trosky a po chvíli narazil na meč.

Nebol jeho, ale privlastnil si ho, keďže nevedel nájsť svoj vlastný. Pokračoval v hľadaní, odhodil pár stoličiek a narazil na ruku a kus plášťa. Do medzery medzi troskami zarazil meč a ozvalo sa tiché vzdychnutie. „Konečne,“ povedal a pobral sa ku krčmárovi. Ten stále ležal v bezvedomí. Artas mu do lona položil mešec plný zlatiek. Potom si obviazal ranu a vytratil sa zadným vchodom. Dážď už ustal a spomedzi oblakov hnaných vetrom vykúkal mesiac v splne. Namieril si to do stajní, oči uprel na nebo. Prečo zas on, pomyslel si.

Paholok spal, tak si osedlal koňa sám a vyviedol ho von. Vyhupol sa do sedla a koňa pohnal do kroku. Po ceste išiel až kým sa noc stretla s ránom. Na úsvite došiel k mostu, cez ktorý sa tiahla záhora. Pri nej stáli dvaja zbrojnoši v krúžkovej zbroji s halapartňami v rukách. „Stoj! Máš glejt?“ povedal jeden z vojakov. „Začala vojna alebo je v Modrici zase cholera?“ „Ani jedno, ale bez glejtu neprejdeš.“ „Na či príkaz strážite cestu?“ „Barón nás poslal. Prečo? To ma netrápi, ak chceš vedieť, choď za naším seržantom,“ povedal a mykol hlavou smerom k smreku, spod ktorého sa dymilo. Seržant ležal pri ohni na lôžku z čačiny a spomedzi pier mu trčalo steblo, ktoré sa kývalo v slabom vánku. „Bez glejtu nepustím,“ precedil pomedzi zuby. „Prečo?“ „Chlapci, chodte skontrolovať záhoru, či dobre drží,“ zavelil. Vojaci sa zdvihli, utrúsili pár tichých nadávok a odišli. „Do Bukoviny priletela mantikora a...“ „Mantichora,“ opravil ho Artas. „Veď ako vravím, priletela, zožrala pár sedliakov a zmizla. Pár dní na to sa postarala o velebného pána, ale odvtedy ju nevideli.“ „Koľko za ňu núka barón?“ „Tristo zlatých.“ Vtom sa spomedzi kríkov vynoril muž v čiernej zbroji. „Zdravím ťa, priateľu!“ Artas obrátil oči na nebo. Prečo zas on, pomyslel si.

Na začiatku leta

Spomínaš na ten deň?
Ty, ja a kamaráti len...
Myslela som si, že to bude úžasný deň,
ráno vstanem a zistím, že to našťastie bol iba sen.
Koniec školy, začiatok leta...
Ty, auto, kamaráti a šmykľavá cesta...
Stalo sa to, čo sa vôbec nečakalo,
Dost' ma to vtedy vzalo.
Na aute sa počítali škody,
pre mladého chlapca náročné boli schody.
Príchod domov bol strašne ťažký,
a pred ním stále obraz tej nešťastnej zrážky.
Mladý chlapec, obývačka a strašné depky,
rodičia ho strážili, bol príliš krehký.
Deň nato vidím ho tam stáť,
prídem za ním, objímam ho a vravím: „Nemusíš sa báť.“
Neskôr som prišla k tebe,
slzy v očiach, no dusila som to v sebe.
Občasné ticho a k tomu pohľady,
roztavili sa city chladné ako ľady.
Zalúbila som sa do teba,
chcel si inú a ja som to vedela.
Po nociach som často premýšľala, sedela,
vedel si to, ale bol si príliš zahľadený do seba.
Veľa sa toho stalo,
všetko to tak byť malo.
Moje srdce ti toho veľa dalo,
no pre teba to bolo stále málo.
Zrážky, vyhrážky, aj o tom je život,
musíš si ho zariadiť sám, veď ty si jeho pilot!
Musíš žiť tu a teraz...
na ústa spadneš ešte neraz!
Nezabúdaj na to, kto pri tebe stál,
keď si toho na pleciach veľa mal.
Prišiel ten očakávaný deň,
a realita už nie je len sen.
Toto je skrátený príbeh našej lásky,
bude to pokračovať, až kým neprídu starecké vrásky...

ZABAVME SA

Vtipy zo školy

Skupinka profesorov je pozvaná na let lietadlom. Po tom, ako sa usadili, im bolo povedané, že lietadlo je skonštruované ich študentami. Všetci, až na jedného, vstali a v panike vystúpili.

Profesora, ktorý ostal, sa spýtali: "Prečo ste ostali sedieť?"

"Verím svojim študentom. Keďže ich poznám, môžem vás uistiť, že tento šrot ani nenašartuje."

Scéna z hororu: Padol Facebook. Už je tomu dva dni. Ľudia plačom v zúfalosti vybehli na ulicu a so slzami v očiach v ruke držiac svoje fotografie kričia: „Páči sa ti to? No tak páči??“

Programátor stretne na ulici pekné dievčatá a volá na ne:

Nazdar kočky! Máte ICQ alebo aspoň e-mail?

Nemáme. Načo by nám boli?

To je škoda, mohli sme sa zoznámiť.

Janko, a z čoho si dostal tú päťku? pýta sa otec.

To kvôli Hviezdoslavovi.

Tak sa s ním prestaneš kamarátiť.

Náš pes mi zožral vysvedčenie.

A čo si mu urobil:

Rezne, za odmenu...

V škole na poslednej hodine:

Kto odpovie prvý na moju otázku, môže ísť domov.

Števo vyhodí tašku cez okno.

Kto to bol?

Ja! Dovi!

Úvaha učiteľa na hodine fyziky:
Keby žiaci, ktorí sedia v zadných laviciach, boli tak ticho ako
žiaci v stredných laviciach, ktorí si čítajú časopisy, mohli by
žiaci v predných laviciach ďalej nerušene spať.

Učiteľka napomína žiakov:
Prosím vás, a nehláste sa, keď nič neviete. Nie sme predsa v
parlamente.

Žiaci, kto mi povie meno slávneho dobyvateľa?

Anička:
Don Juan.

Neprepadneš, ak mi dokážeš odpovedať na jednu otázku:

Koľko hviezd je na nebi?

Tri milióny sedemsto dvadsaťtri.

A ty si to zrátal?

Prepáčte, pán profesor, ale to je už druhá otázka.

Otec sa pýta syna:

Čo sa teraz učíte v škole?

Hľadáme spoločného menovateľa.

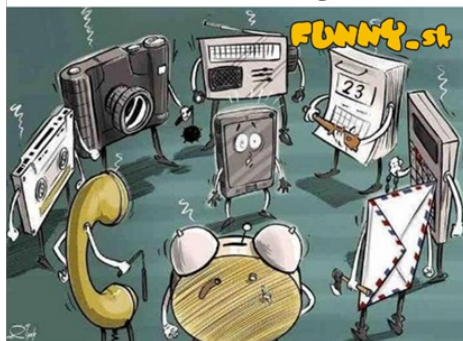
To sa ešte nenašiel? Ja som ho hľadal, keď som ešte chodil do
školy.

Na písomke:

Prosím, aby ste si odložili z lavíc knihy, telefóny, notebooky...
proste nechcem vidieť nič inteligentné. . .

Vzadu sa postaví chalan a vraví: Tak ja asi pôjdem...

**“Takže ty si ten,
čo nás všetkých...”**

...pripravil o prácu!”

Vedenie:
Mgr. Jarmila Kubányiová

Technická pomoc:
Mgr. František Strýček

Šéfredaktor a grafika:
Miroslav Sabol

Zástupca šéfredaktora a grafika:
Adam Ostrihoň

Redakčná rada:
Lucia Gondášová
Ľudmila Čániová
Lesia Bahnová
Alexandra Hribová
Simona Ondrová
Jakub Čavoj
Adam Ostrihoň
Ľuboš Vidiečan
Nela Lendáková
Petra Chamutiová
Ivana Smutná

